

Český Ústavní soud bude rozhodovat v ústavní stížnosti za restauraci o právu na odpor. Podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod platí, že občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny

- CZ24 News | 6. ledna 2021

ČESKO: „Český duch může sice na čas bloudit, rozmach mohutného jeho křídla může ho zanést někdy třeba až na kraj světa, ale k pivu vrátí on se najisto vždycky zase“.

Jan Neruda

Na Ústavní soud míří další stížnost - tentokrát za restaurace

Ústavní soud opakovaně říká, že se nemůže zabývat přezkumem krizových opatření, protože ještě prý žádný stěžovatel nedoložil, že by byl daným opatřením dotčen na svých právech. Pomineme-li, že s touto logikou nejsou dotčeny děti, kterým je zakázáno chodit do školy a ani lidé, kteří nesmí vycházet svobodně ze svého bytu nebo koupit zimní boty pro děti, věříme, že v české kotlině to budou právě hospodští, kdo konečně prorazí tuto pomyslnou zeď a dostanou se skoro po roce konečně k soudnímu přezkumu. Vždyť jim krizová opatření uzavřela podniky, zásadně omezila jejich právo na podnikání a znemožnila jim živit svoje rodiny poctivou prací.

Naštěstí se konečně našla jedna odvážná brněnská restaurace, která se rozhodla podat k ústavnímu soudu stížnost. Doufáme, že ústavní soudci konečně pochopí, že skutečně už samo krizové opatření znemožnilo hospodským provozovat živnosti a že je tedy na místě je přezkoumat a zrušit je. Hospoda se dožaduje, aby Ústavní soud také přehodnotil svůj názor na vyhlášení nouzového stavu a zrušil ho. Nechceme, aby si ústavní soudci našli další zbabělou výmluvu. Jejich povinností je konečně se vyjádřit. Proto jsme do ústavní stížnosti napsali, že odmítnutím stížnosti potvrzují, že soudní moc přestala fungovat a aktivovalo se právo na odpor.

Soudní moc přestala fungovat?

Na Silvestra jsme s Davidem seděli a dokončovali onu ústavní stížnost. Když jsme znova a znova procházeli nesmyslná krizová opatření a protizákonné, lépe řečeno protiústavní, vyhlášení nouzového stavu (jak o tom ostatně psal i [advokát Tomáš Sokol](#)), říkali jsme si, že jako právníci prostě nedokážeme pochopit, proč se soudci odmítají postavit zvůli a proč nehodlají pomoci občanům, když je státní moc svévolně omezuje a ničí. Nedokážeme si nijak odůvodnit postoj Ústavního soudu, který tvrdí, že vyhlášení nouzového stavu je jen jakýmsi politickým aktem vlády.

Shodneme se naprosto s advokátem Zdeňkem Koudelkou, který [na svém blogu uvedl](#):

„Na jaře 2020 Ústavní soud odmítl stížnosti některých občanů s tím, že vyhlášení nouzového stavu je jen politickým aktem vlády, který nepodléhá soudnímu přezkumu. Ve zbytku pak odkázal na správné soudy. Samotné označení vyhlášení nouzového stavu za politický akt je pochybné, neboť vede k přísnějším trestům odnětí svobody za některé trestné činy. Rád bych si poslechl přednášky některých soudců Ústavního soudu, kteří jsou zároveň profesory práva. Vždy svým studentům tvrdili, že trest u nás může stanovit jen zákon. A nyní dle Ústavního soudu lze použít přísnější trestní sazby, když vláda vydá politické rozhodnutí o nouzovém stavu, které dle soudců nepodléhá přezkumu Ústavního soudu.“

Stejně jako právníci na webu [Právo a krize](#) si myslíme, že vládní opatření nejsou odůvodněná a není vůbec jasné, proč jsou konkrétní chaotická omezení přijímána. Souhlasíme s nimi i v tom, že soudní kontrola prostě v těchto těžkých okamžicích naprosto chybí. [Jan Wintř píše](#):

Soudní kontrola krizových opatření vlády je velmi slabá. Jediný, kdo může krizové opatření zrušit, je Ústavní soud. Podle § 69 zákona o ÚS ale musí dát vládě 30 dnů na vyjádření, což rychlé rozhodování paralyzuje. Zatímco v Německu se v některých případech občané domohli od soudů rychlého předběžného opatření, kterým byla pozastavena účinnost napadeného zákazu, v ČR mohou občané jen bezmocně sledovat, jak u ÚS leží neprojednané návrhy senátorů, anebo si nechat dát ve správním řízení pokutu a pak se soudit o ni.

To vše je motorem naší práce. Netěší nás ani trochu (a zvláště ne Vendulu), že se musíme chovat dryáčnický. Není nám to vlastní a popravdě je to vyčerpávající. Kobercové nálety, o kterých psal další advokát Václav Vlk, jsou ale bohužel součástí války.

K tématu uplynulého roku se vyslovil také Ústavní soud. V plenárním rozhodnutí Pl. ÚS 111/20. Neodbytný David Záhumenský zvolil strategii kobercový nálet: napadnout všechno, co vláda a ministerstva vyplodily. Brněnská instituce ho vyřídila jako třídu. Rázně a bez slitování. Na třech stránkách rozhodnutí, z nichž polovinu tvoří popis napadených právních aktů, osob a obsazení, Ústavní soud sdělil, že se mu nechce. Sdělil to jasně a hlubších rozborů netřeba. Dalo by se nad tím mávnout rukou, kdyby byl David Záhumenský kverulant bez argumentů. Neodbytný jistě je, ale bohužel má argumenty. No a pan předseda má svoje „zásadní rozhovory“.

Mrzí nás, že je tak málo advokátů, kteří by zastupovali obyčejné lidi a pomáhali jim přestát tuto strašnou situaci a vyjít z ní se ctí a hrдостí a radostí. Kdybychom nebyli tak osamocení, mohli bychom méně útočit a více dbát na důstojnost advokátního stavu. Takto musíme spoléhat na starou poučku, že v lásce a válce je vše dovoleno.

Schválí Ústavní soud právo na odpor?

Podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod platí, že občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny.

Dáváme proto Ústavnímu soudu v ústavní stížnosti za restauraci na vybranou: buď konečně rychle a odvážně rozhodne jako instituce, jejímž úkolem je chránit lidská práva a svobody před zvůli exekutivy, nebo svojí pasivitou aktivuje právo na odpor. Není už žádný čas na mírové vyjednávání.

Anonymizovanou ústavní stížnost brněnské restaurace najdete zde. Jsme zvědaví, jestli se zase třeba od naší známé Kateřiny Šimáčkové dozvíme, že vláda dělá svoji práci děsně dobře a my jsme tak neschopní právníci, že ani nedokážeme dát dohromady základní právní podání.

Aktualizace:

Věc je projednávána pod sp. zn. Pl. ÚS 1/21.

Soudkyní zpravodajkou byla ustanovena právě Kateřina Šimáčková.